

PRVI PANI

2008/2009
2
Št./LETNIK

LITERARNO GLASILO

**OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak**

»Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep,
kot zvezda na nebu ...«
(Tone Pavček)

Številni, lahko celo rečemo vsi ljudje, želimo biti nekaj posebnega. Vsak človek je seveda enkraten. Svojo posebnost mnogi vidijo v moči, v tekmovanju »kdo bo imel več«. Mnogi pa znajo pogledati vase. Gotovo je nekaj najtežjega sprejeti samega sebe. Marsikdaj znajo mnogo povedati o drugih, sebe pa ne vidimo.

Pred vami je druga številka literarnega glasila Prvi panj. Veliko pesmi in razmišljanj je na temo ljubezni. Nekatera so tako globoka, da pomislimo, da bi jih moral napisati kdo od odraslih. Ljubezen je bila tudi tema letošnjega otroškega parlamenta. Če bi se večkrat spomnili na ljubezen, bi na svetu bilo manj sovraštva.

Poglejmo skozi otroške oči, poskusimo biti preprosti in učimo se tudi od otrok.

Mnogo literarnih in likovnih užitkov!

Valerija Lenart, knjižničarka

Leonardo Čuš Gerževič, 3. b, podružnica Polenšak

Tilen Ornik, 2. b, podružnica Polenšak

Dragi Božiček!

Lepo te pozdravljam. Vsako leto težko spim, ker bi rad čim prej dobil darila.

Rad bi se srečal s teboj.

Kje stanuješ?

Koliko otrok obiskuješ?

V šoli sem zelo priden in imam dobre ocene. Ukvarjam se tudi z nogometom. Pravijo, da sem dober nogometaš. Tudi v teku sem hiter.

Še posebej se trudim v šoli, saj vem, da me drugače čaka težje fizično delo. Raje se učim, da bom postal filmski igralec ali pa vsaj pilot v športnem vojaškem letalu.

Zdaj pa k mojim željam!

Želim si igrico za računalnik GTA San Andreas 3 in 4. Mojim bližnjim prinesi nekaj majhnega, saj so že veliki. Vsem ljudem pa prinesi zdravje, da bodo dolgo in srečno živeli. Če znaš, naredi tako, da bo na svetu ljubezen in samo ljubezen.

Benjamin Šoštarič,

5. c, podružnica Polenšak

Veseli december

Bil je mesec december, pred vrati so bili prazniki. Vsi smo se jih že veselili, še posebej otroci.

Najprej je bila na vrsti božična noč. Preživeli smo jo pri moji sestrični, v njihovi novi

hiši. Z Julijo sva okrasila božično drevesce, mama in botrca pa sta pripravljali večerjo. Kasneje so prišli vsi domači in preživeli smo lep božični večer. Tudi Božiček nas je obiskal. To je bil njihov prvi božič v novi hiši. No, nekaj dni kasneje pa je bilo na vrsti silvestrovanje. Ta večer pa sem preživel z mojo mamo pri prijatelju Luki. Dogovorila sva se, da bi odigrala eno predstavo. Naslov je bil Družina na kvadrat. Predstava je

Filip Zelenjak, 2. a

zelo dobro uspela, saj sva zaslužila kar nekaj denarja. Gledalci so bili zelo zadovoljni, saj so navdušeno ploskali. Po predstavi pa je bil majhen ognjemet, ki sva ga pripravila sama. Kasneje smo vsi skupaj prižgali še ostale rakete in si ogledali ptujski ognjemet. Čas je hitro minil in kmalu smo postali utrujeni in zaspani.

Tako bi še velikokrat rad praznoval novo leto. Upam, da bo to leto uspešno in da bomo vsi zdravi ter zadovoljni.

Tibi Pihler, 5. a

Silvestrovanje

Bila je nedelja. Zjutraj smo se odpravili na pot. Z avtom smo se odpeljali proti Avstriji in Italiji. Med potjo smo se ustavili v Ljubljani.

Najprej nas je pot vodila do Italije. Trajalo je približno uro in pol. Med časom, ki je hitro bežal, sem risal in igral igrice na psp-ju. Čas je hitro minil. In že smo imeli prvi postanek. V BTC-CITY-ju smo imeli prvi odmor. »Imam že nove smuči in palice ter čelado in očala. Kaj mi še manjka? Hmmm? Smučarski čevlji, seveda,« sem pomislil. Čas je bil, da z očetom kupiva še to. Z očkom sva šla kupit smučarske čevlje, mama pa je sestrico pospremila v igralnico. Sama je šla v trgovino. Ko sva si z očetom nagledala smučarske čevlje, sva jih tudi kupila. Bil je čas, da se odpravimo na pot do druge postaje. To je bila Avstrija. Pot je bila zanimiva, saj smo med vožnjo videli najvišji vrh Slovenije, ki se imenuje Triglav. Videli smo tudi veliko snega. Prispeli smo v nepoznan kraj in nismo vedeli, kje je hotel. Poiskali smo ga po napisih na tablah. Gospa nam je razkazala sobo in odšla. Ogledali smo si nekaj filmov, potem pa odšli v mesto. Najprej smo poiskali gostilno, zunaj je bilo -10°C. Prišli smo v gostilno in sedli zraven še ene družine. Natakar nam je povedal, kaj ponujajo. Po okusni večerji smo se odpravili v hotel. Prespali smo noč. Zjutraj smo šli na zajtrk, ki je bil dober. Čakala nas je druga pot v Italijo. Bila je zanimiva, saj smo videli več različnih smučišč. Komaj sem čakal, da prispemo. Iz avta smo vzeli prtljago in jo naložili na voziček. Z dvigalom smo se pripeljali do tretjega nadstropja in izstopili. Prtljago smo dali v veliko, lepo sobo. Soba

se je odklenila na magnetno kartico. Oblekli smo kombinezone ter se šli smučat. Ati mi je dal smučarsko kartico. Vstopili smo v gondolo in se odpeljali na višino 2275 m. Smučišča so bila prekrasna. Jaz in očka sva mlajšo sestrico naučila smučati. Na smučišču smo bili tri dobre ure, vmes pa smo pojedli še kosilo. Po isti poti smo prišli nazaj do hotela. Bližala se je večerja, ki je bila zelo slastna, saj so imeli veliko različnih sladici.

Skupaj smo zelo lepo preživeli še dva dni in dve noči. Tudi ognjemet je bil zelo, zelo lep.

Marsel Veselič, 5. a

Skok v novo leto

Zopet je bilo leto naokoli in ponovno smo komaj čakali, da pridejo prazniki. Dobrote na mizi, prijetno vzdušje, druženje s prijatelji in sorodniki, obdarovanja in voščila, odštevanje zadnjih minut starega leta in veličasten ognjemet.

Letos smo »Silvestra« pričakali doma, v krogu družine. Z mamo sva pripravili večerjo, nato smo ob TV-programu čakali polnoč. Skupaj smo si ogledali zanimiv film, odigrali nekaj iger Črnega Petra in čas je hitro minil. Počakali smo polnoč, si ogledali ognjemet in se kar hitro odpravili spat, saj smo že prvi dan v novem letu dobili obiske. Obiskala nas je sestrična s staršema. Nje se vedno razveselim. Komaj sem čakala, da pridejo. Skupaj smo pojedli okusno kosilo, nato sva se s sestrično odpravili ven. Spustili sva mojo psičko Piko in odšli na sprehod do bližnjega ribnika. Poiskali sva si kamenje, s katerim sva razbijali led.

Ko naju je zazeblu, sva odšli domov. Doma sva se šli skrivat. Čas je hitro mineval in Viktorija je morala domov.

Novoletni dan je hitro, toda prijetno minil.

Želim si še več tako lepih novoletnih dni.

Monika Kvar, 5. b

Novoletne počitnice

Novoletnih počitnic sem se zelo veselil. Mislim sem, da bo zapadlo kaj snega in bo še lepše. Želje so se mi le malo uresničile. S sestro sva se zelo veselila božičnega večera, ko smo skupaj okraševali jelko. Večino okraskov sva obesila sama, ati pa je napejljal še električne lučke. Veselila sva se tudi darila, ki nama je dodatno popestrilo večer. Ker težko zaspim, sem si z zanimanjem ogledal polnočnico po televiziji, saj sem v počitnicah lahko jutraj dalj časa spal in se odpočil.

Dnevi so mi kar hitro minevali. Nekaj časa sem preživel zunaj in se veselil snega, kljub temu da ga je bilo zelo malo. Ko sem se naveličal, sem šel igrat igrice na računalnik. Z veseljem sem pomagal tudi mami pri delu. Veliko sem se ukvarjal z domačimi živalmi, ki jih imam zelo rad. Najraje imam majhne zajčke, za katere zelo rad skrbim. Z mamico sva prebrala tudi knjigo, malo sem pisal, risal in se učil. Končno je prišel silve-

strski večer. Po večerji sem nestrpno pričakoval novo leto. Komaj sem čakal, da bi z atijem pričela spuščati rakete. Ognjemet mi je bil zelo všeč.

Novoletne praznike sem preživel v družbi sorodnikov in svojih najdražjih. Kmalu je prišel čas, ko je bilo potrebno ponovno pričeti s šolskimi obveznostmi.

Denis Laura, 5. a

O snežaku

Nekega dne so otroci na gozdni jasi postavili snežaka. Na največji snežni kepi je imel lonec, za nos korenček, za gumba in oči pa majhne kamenčke.

A ko je prišla pomlad, so otroci spet šli v gozd. Snežaka ni bilo več. Ostalo je le še nekaj stvari: lonec, korenček, ki ga je že oglodal zajček, kamenčki in polomljena metla.

Patricija Junger, 1. a

Ampak to jih ni niti preveč zanimalo. Zagledali so zvončke, ki so jih nabrali zase in nesli domov mamicam, babicam.

Ko so otroci odšli domov, je priletela ptička. »O, to bo super dom za moje mla-dičke! Lonec je velik in prostoren, tu si bom naredila gnezdo. V njem se bodo moji mla-

ka. Vprašala ga je, od kod prihaja. Snežak pa ji je povedal, da so ga postavili otroci iz vasi. Tako sta se pogovarjala, dokler ni ptička za-prosila snežaka za malo hrane. Snežak ji je dovolil, da vzame malo njegovega nosu.

Naslednji dan so otroci ugotovili, da snežaku nekaj manjka in naredili so mu

nov nos. Ptička je vsak dan obiskovala snežaka in vedno znova pojedla njegov nos. Postala sta velika prijatelja.

To je trajalo, dokler se snežak ni stopil. Ptička je še vedno obiskovala prostor, kjer je stal snežak, saj ga je zelo pogrešala.

Jana Meško, 3. a

Urška Bratuša, 4. a

dički igrali kot kralji,« je pomislila.

Čez nekaj dni so otroci spet prišli v gozd, kjer je pozimi stal snežak. Poslušali so ptičke, ki so peli. Ugotovili so, da so v njihovem loncu. Pustili so jih pri miru, saj so vedeli, da bodo drugače odleteli in ji ne bo več.

Bili so veseli ptičjega petja.

Janja Orovič, 3. a

Snežak in ptička

Bila je zima. Zapadel je sneg in otroci so postavili snežaka. Ko so odšli domov na topel čaj, je snežak postal osamljen. Kmalu zatem pa je na njegovo glavo priletela ptič-

Princ Rafael

Nekoč je živel princ Rafael. Živel je na velikem hribu v deželi Kdobivedelkje. Ker mu je mama umrla, oče pa je veliko poto-val, je bil večino časa sam s svojimi služab-niki.

Nekega dne, ko je bil še majhen, ga je oče vzel s seboj na potovanje. Tam je spo-znal deklico svojih let, po imenu Lola, ki mu je bila zelo všeč. Rekel si je, da se ne bo poročil z nobeno drugo kot z njo. Lole ni nikoli pozabil, tudi po sedmih dolgih le-tih in treh mesecih ne. Nekega dne, ko se je njegov oče Ivan vrnil iz potovanja, je s seboj pripeljal žensko Nejo, s katero se je nameraval poročiti. Rafaelu je bila ženska všeč (kot druga mama). Ko se je Neja vse-

lila v graščino Rafaela in njegovega očeta, je s seboj prinesla rožo. Rafael je rožo nesel v svojo sobo in jo dal na polico. Zvečer, v tišini, je Rafael zaslišal tih glasek, ki mu je govoril, da je Neja čarovnica. Rafael je mislil, da ima prisluhe. Ker glasek ni utihnil, je Rafael hotel izvedeti, od kod prihaja. Ugotovil je, da prihaja iz rože na njegovi polici. Z njim se je začel pogovarjati. Roža mu je povedala, da ji je ime Lola in da jo je v rožo začarala Neja. Rafael je bil zelo srečen, saj je bil prepričan, da je roža njegova prijateljica s potovanja, hkrati pa ga je skrbelo, saj mu oče ne bi verjel, da je ženska, s katero se namerava poročiti, čarovnica. Domislil se je, da bi jo lahko spremenil nazaj v čarovnico, da bi jo oče videl, vendar ni vedel, kako. Za nasvet je povprašal Lolo. Rekla mu je, da mora poiskati rožo s črnim cvetom, ga odtrgati in dati Neji pod vzglavnik. Iskal je in iskal, a ni mogel najti rože s črnim cvetom. Zjutraj, ko se je vstal, je roža na njegovi polici cvetela. Imela je črn cvet. Ni ga hotel odtrgati, a ga je roža prepričala. Utrgal ga je in ga nesel v spalnico svojega očeta in njegove bodoče žene Neje. Dal ga je pod Nejin vzglavnik. Naslednje jutro je na Nejini postelji ležalo pismo, v katerem je pisalo, da je čarovnica, z njo pa tudi njen urok.

Rafael je bil presrečen, saj tega ni pričakoval. Ko je stopil v svojo sobo, je tam

zagledal Lolo, ki pa ni bila več roža. Bila je dekle.

Rafael in Lola sta se poročila. Rajali so tri dni in tri noči. Imela sta sedem otrok in vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Nina Krajnc, 6. a

Mačja šola

Nekoč je živela mačja družina: mama Muca, Sivček, Mika, brata Mrjavko in Rjavko.

Še posebej živahna in nerazdružljiva sta bila Mrjavko in Rjavko. Kar naprej sta raziskovala. Hodila pa sta tudi v mačjo šolo.

Jana Meško, 3. a

Ker sta bila z raziskovanjem zaposlena tudi ponoči, sta zjutraj zelo težko vstala.

Mama Muca se je morala zelo potruditi, da ju je zbudila. Vedno znova sta ji dopovedovala, da je noč najbolj zanimiva, da se ponoči dogajajo najbolj vznemirljive stvari. Toplo mleko ju je ponavadi dokončno prebudilo.

Mrjavko in Rjavko sta hodila v tretji razred mačje šole.

Nekega dne v juniju sta bila še posebej vznemirjena. Prvo uro sta bila vprašana matematiko. Učitelj ju je vprašal pošte-vanko števil štiri, šest in sedem. Dobila sta oceno 5. V mačji šoli so imeli številčne ocene že v tretjem razredu. Nato so imeli te-lovadbo. Vadili so skakanje v višino, daljino in globino.

Mucki morajo znati tudi plavati, zato so v mačji šoli zgradili bazen, kjer so vsi mucki in mucke veselo čofotali. Mrjavko in Rjavko sta bila najbolj vesela, ko sta se smela spu-stiti po toboganu.

Prišel je zadnji šolski dan.

Priredili so proslavo ob zaključku leta. Vsi so peli pesmice in samo junaki so re-citirali. Tudi Mrko in Rko (tako so ju klicali sošolci) sta recitirala. Pa ne samo to, celo napisala sta pesem za to priložnost.

Šola se je končala,
zdaj bo prava šala.
Ne bo se nam mudilo,
za zajtrk se mleko ne bo polilo.

Lahko bomo spali,
v miru raziskovali.
Počitnice imamo radi,
saj smo sami mački mladi.

Zadnji šolski dan je zdaj,
ne pridemo hitro več nazaj.
V mačji šoli je najbolje,
še rajši pa gremo na morje.

Po velikem aplavzu, ki sta ga bila de-ležna, sta šla zadovoljna dogodivščinam

naproti. Med vožnjo na morje sta že sesta-vljala novo pesem za prvi šolski dan.

Patricija Hojnik,,

5. c, podružnica Polenšak

Opis živali

Labradorec je pes, ki poje vse, kar vidi. Na svetu živi več kot sto pasem psov, na pri-mer čivava. Je zelo majhna in zelo rada se jezi.

Vrnimo se k labradorcem. Je zelo igriv pes, zelo hitro raste in teče, zelo se slini in je vedno igriv. Labradorci so lahko rume-ne in črne barve. Pravijo, da so v Ameriki ribičem pomagali loviti ribe. Ne vem, kako lahko psi dihajo pod vodo. Imajo mogoče škrge kot ribe?

Rada bi imela labradorca, da bi se lahko z njim igrala. Zanj bi tudi lepo skrbela.

Bila bi psička in ime bi ji bilo Kitty.

Jana Meško, 3. a

Moja žival

Naša koza Špelca in naš kozel Miki sta včasih pridna, včasih pa zelo poredna.

Koza Špelca se rada pusti božati. Če je ne pobožaš, rada skače po tebi.

Kozel Miki je zelo ljubosumen, ko smo pozorni do Špelce. Oba imata rjavo dlako in na sredini črno črto, le Miki ima nekaj belih lis.

Sta moji najljubši živali.

Jan Zver, 3. a

Moja družina

Sem Tajda Špes in živim v štiričlanski družini. Mamici je ime Anita in dela v Zavodu v Dornavi. Je defektologinja. Atiju je ime Tomaž, dela pa v Slovenskem narodnem gledališču v Mariboru. Imam tudi sestrico Tinkaro, ki hodi v vrtec. Imam osem let in hodim v 3. a razred OŠ dr. Franja Žgeča Dornava.

Hodim tudi v glasbeno šolo, tam igram klavir. Moje največje veselje pa je plesanje baleta. Pozimi imam rada sneg in igre, povezane s snegom. Najrajši pa odpiram darila za božič. Poleti se rada kopam, skačem na tranpolinu in še mnogo drugega.

Naša družina živi v Dornavi. Imamo se radi in si med seboj pomagamo.

Želim si, da bi bili vedno zdravi, srečni in da bi se dobro razumeli.

Tajda Špes, 3. a

Kdo sem jaz?

Ime mi je Sergej, pišem se Rojht. Doma sem v Polencih pri Polenšaku. Živim v družini z mamico Suzano, moj očka je Sašo in imam tudi starejšo sestrico Valentino.

Hodim v 3. a razred OŠ dr. Franja Žgeča Dornava. Med prostim časom se rad vozim s kolesom, z motorjem in rolerji. Imam tudi psa Nerota, mačka Garfilda in hrčka Vilija.

Sergej Rojht, 3. a

V vesolju

Nekega poletnega dne sem se naučila izdelovati raketo. Poimenovala sem jo Super raketa.

Joj, kakšen dolgčas! Kaj bi lahko počela? Mogoče bi lahko poletela v vesolje? Bom poskusila. Juhu! Tri, dva, ena in vžig! Tresk! Potniki izstopite. Vau, kako lep planet! Ta planet se je bleščal v mojih očeh od lepote. Bil je poln nenavadnih bitij, stavb in likov.

Najbolje, da si ga ogledam, kasneje pa se bom udobno namestila v pravem vesoljskem hotelu s 30-imi zvezdicami. Pam pam pampam... Kaj pa je to? Podobno je velikanski skodelici z vrati in okni, v njej pa najverjetneje prebivajo Marsovci.

Tok, tok. Vrata je odprl majhen in nenačuden Marsovček. Bil je ves zelen, njegove oči pa so bile živo rdeče barve.

Tajda Špes, 3. a

» Dober dan,« je rekel Marsovček.

»Živijo! Kar naprej.«

»Hvala.«

»Jurček, pogrni mizo!« je dejala njegova mama, ki je bila podobna njemu, vendar večja.

»Justi, prinesi čaj in piškote. Posedite

lep in zanimiv, vendar je najlepše doma. Vsem prijateljem pripovedujem o zanimivem vesoljskem svetu, pa čeprav je bila na delu le domišljija.

Eva Lajh, 4. a

Vesna Brenholc, 4. a

se! Kje je čarovnik Beti?»

»Z očkom sta šla pogledat na polje, če naš čokoladni krompir uspeva.« »Hvala, Snežek. Izvoli sesti.«

Tok, tok.

»Očka, očka! Bi kdo korenček?«

»Jaz, jaz!«

»Lepo v vrsto!«

»Hvala, hvala. Najbolje, da grem. Adi jo.«

»Nikar! Lahko ostaneš pri nas.«

»Zelo lepo od vas, vendar imam rezervirano sobo v hotelu, kjer me najbrž že pričakujejo. Se vidimo naslednji dan,« sem odvrnila in se odpravila.

V veselju sem ostala deset dni, potem pa sem se z raketo odpravila nazaj domov. Izlet mi bo ostal v lepem spominu, saj je bil

Čudežna preproga

Nekoč, pred davnimi časi, je živel gospa, ki je imela sedem majhnih kužkov, dalmatincev. Ta gospa je nosila škornje z visokio peto, raztrgano srajco, zelene nogavice in imela je črno-bele lase. Nekega dne, ko je šla prvič v službo, so se je vsi pre-

strašili. V njo so metali ostanke hrane, ker je niso marali.

Ta gospa pa ni bila vsakdanja. Doma, v svoji garaži, je imela skrito preprogo, s katero je lahko letela do sonca, vendar pri soncu ni zdržala dolgo, ker je bilo premočno. Ko je prišla domov iz službe, je hitro odkrila rjuho iz preproge in si ogledala novo in lepo čudežno preprogo. Preproga je bila električna. Gospa jo je morala polniti kar tri dni. Čez tri dni, ko se je preproga napolnila, jo je preizkusila in vadila na njej. Ko jo je že vedela uporabljati, je poskušala z njo narediti preval, a jo je preproga v zraku prevrnila in jo kasneje z lahkoto ulovila. Drugi dan, ko je prišla domov, je bila preproga raztrgana. Raztrgali so jo njeni kužki. Ker je

mislila, da je ta preproga živa, jo je peljala k zdravniku. Zdravniki so ji povedali, da je ta stvar električna in ne živa. Domov je prišla zelo žalostna. Vendar je bila jezna tudi na svoje kužke, ker so ji to naredili. Ker je niso razumeli, kaj govori, so lajali. Čez nekaj dni se je preproga sama pozdravila. Gospa je bila zelo vesela, ko je videla, da preproga spet leti. Nekaj dni jo je spet polnila, potem pa se je lahko vozila po mili volji.

In tako je živela zadovoljna do konca svojih dni.

Filip Hažič, 5. b

Deklica in trije medvedki

Nekoč je živela deklica, ki je bila čisto sama. Imela je očeta in mamo, ki pa sta na žalost umrla.

Deklica je jokala, saj je živela ob robu gozda in jo je bilo zelo strah. Šla je v gozd po šopek rož. Medtem ko je bila v gozdu, so se tam sprehajali tudi trije medvedki in ti so zagledali lepo hiško. Ko so prišli do nje, so pozvonili. Nikogar ni bilo doma, zato so vstopili, ker so bila vrata odklenjena. Rekli so, da si bodo malo odpočili. Ata medved se je ulegel na očetovo posteljo, mama medvedka na materino posteljo in mali medvedek na deklinčino posteljo. V hipu so zaspali. Deklica je prišla domov. Tudi ona bi si rada odpočila, zato je šla v sobo. V sobi je zagledala medvedjo družino. Zakričala je in medvedki so se zbudili ter zbežali v gozd. Deklica se jih je samo prestrašila, po srcu pa so bili zelo dobri. Hotela je, da ostanejo pri njej, ker ni želela biti sama,

zato jih je šla iskat. Iskala jih je in iskala, a jih ni našla. Žalostna je odšla domov spat.

Naslednji dan je doživela presenečenje – obisk medvedje družine, ki so ji ponudili družbo.

Denis Nedeljko, 5. b

Ples strahov v mojem stanovanju

Dragi moji prijatelji, ki berete ta spis ... Pripovedovala vam bom o plesu strahov v mojem stanovanju. No, pa začnimo!

Nekega večera sem se odpravila v posteljo. Ko sem vsa izmučena zatisnila oči, je naenkrat nekaj zaropotalo. V hipu sem bila na nogah. Bilo me je tako strah, da so se mi tresle roke in noge kar same od sebe. Nisem vedela, kaj naj naredim. Najraje bi bila kar skočila v posteljo, se z odejo pokrila preko glave in čakala, da me bodo požrle zveri, ki plešejo po moji kuhinji. Pomislila sem, le kdo bi lahko to bil. Nekaj časa sem razmišljala, potem pa sem pomislila na strahove, ki imajo v moji kuhinji disko. Rekla sem sama pri sebi: »O tem, kar sem slišala, ne bom povedala nikomur. Naslednji večer je bilo v moji kuhinji zelo tiho. Takoj, ko sem rekla, da je zelo tiho, je začelo tako ropotati, da sem mislila, da bodo strahovi prišli kar k meni v sobo. Odločila sem se, da na lastne oči preverim, če so to res strahovi ali gre le za prevaro.

S seboj sem vzela svojo mažoretno palico, debelo knjigo s trdimi platnicami in seveda svoj telefon, da bi poklicala na pomoč, če bi se mi kaj zgodilo. Bila sem

zelo dobro opremljena, da se mi ne bi kaj zgodilo. Odpravila sem se v akcijo. Počasi sem stopala po stopnicah. Hrup, ki so ga povzročali duhovi, je bil vedno glasnejši, vedno bolj grozljiv, jaz pa sem imela več strahu kot poguma. Prišla sem do kuhinjskih vrat. Zagledala sem senco, ki je prihajala proti meni in postajala vedno večja in strašnejša. Takrat je napočil moj trenutek, da odženem strahove drugega za drugim. Ko sem vstopila v kuhinjo, je pred mano stala moja sestrice. Smejale sem se sama sebi, ker sem svojo sestrice, ki je stara šele pet let, zamenjala za duhove.

Ko sem ji pripovedovala o duhovih v kuhinji, sva se obe od srca nasmejali.

Nika Bezjak, 5. a

Razmišljanje o ljubezni

Ljubezen je čustvo, ki ga gojimo do družine, prijateljev, sorodnikov, živali, narave, Boga, sošolk, sošolcev, do brata ali

sestre, do fanta ali punce ... in ne pozna meja.

Poznamo različne vrste ljubezni: družinsko ljubezen, prijateljsko ljubezen, ljubezen na prvi pogled, partnersko ljubezen ...

Kako občutimo ljubezen?

Ljubezen občutimo kot toploto sonca. Brez ljubezni ni življenja, kot ga ni brez sonca.

Kako je, če nisi ljubljen?

Če nisi ljubljen, si žalosten in temen kot noč. Si sam in osamljen. Nimaš nikogar, da bi mu zaupal svoje stiske.

Ljubezen izgleda kot: metulj, srce, angel ...

Občutimo jo kot: toploto, sonce, vznemirjenje, drgetanje ...

Diši kot: vrtnica, cvetje, parfum ...

Zveni kot: ptičje petje, violina, struna ...

Okus ima po: jagodah, sladkorni peni, čokoladi, bombonih, torticah ...

Učenke in učenci 6. a

Ino Sedlar, 1. a

Vsak ima svojo ljubezen

Ljubim brata, mamo in ata.
Ljubim sonce in ljubim sneg.
Ljubim živali ter ves ta svet.
Ljubim še tebe, Slovenija zlata.

Ljubila bi fanta, pa ga ne smem,
sem še premlada, zato te ljubezni se ne grem.
Bom počakala, da leta dobim,
in tej ljubezni se takrat posvetim.

Minea, Špela, Valentina, Ines, 6. b

Ljubezen

Ljubezen ni samo moja in ne samo tvoja,
ljubezen je najina.
Lepo mi je, ko sem s teboj,
lepo ti je, ko si z menoj.
Ko te ni, zagori moje srce
in hrepenenje po tebi ga razboli.

Rebeka, 6. b

Zakaj človek ljubi?

Zakaj človek ljubi, ko pa ve,
da ljubezen običajno stre srce?
Človek ljubi, ker mora,
ker tako hoče njegovo srce.

Minea, 6. b

Ljubezen

Ljubezen je kot luna, ki sveti v temi,
v njej srce se kot steklo razleti.
Kadar v ljudeh ljubezni ni,
tudi na Zemlji ni sončnih dni.

Aleksandra, 6. b

Pomlad

V prelepi pomladi
se godi toliko lepih stvari.

Travniki zelenijo
in rože cvetijo
ter nežno dehtijo.

Ko prelepe rožice pokukajo iz zemlje,
sprašujejo se,
kaj je to in kaj je tisto.

Zjutraj se zbudijo
in zaslišijo čudovito petje prvih ptic,
ki tako lepo in nežno žvrgolijo.

Melanija, 7. a

Srce

On je lep kot angel
in ima mehko srce,
a duša njegova je umazana do dna.

Le to bi morala spremeniti,
a ne gre;
ko je umazana duša,
je umazano tudi srce.

Moje srce pa sameva, žaluje,
bridko joče za njim
v tej gluhi samoti.

Mogoče pa dočaka,
kar že dolgo čaka;
njega, ki je lep kot angel
in ima mehko srce.

Melanija, 7. a

Moji ljubezni

Meni preveč hudo je, da bi premišljevala
O čustvih, ki jih več ni.
Jutro se v meni budi
In pojenja vse do konca mojih dni.

Ljubezen zate je le igra,
Jaz sem zate postala lažnivka.
Ugnezdil si se v moje srce, saj
Bil si moja prva velika ljubezen,
Edini cvet rdeče vrtnice.
Zdaj pa si kot trn v mojem življenju.
Ne verjamem, da bova prijateljca ostala
In vem, da za teboj praznina bo ostala.

Katja Majcen, 9. a

Ljubezen je kakor jesen

Ko listje odpade, ljubezen odide.
Je kakor zima, v zimskem snegu zaledeni.
A ko pride pomlad, spet zaživi
in z novim letnim časom spet odide.

Lucija Pukšič, 9. a

Ljubezen je lepa stvar

Ko se zaljubiš, svet se lepši zdi.
Ko se zaljubiš, ne moreš mirno spati.
Ko si zaljubljen, si vsak dan vesel.
Če nekoga zares ljubiš in si z njim vesel,
pomeni, da z njim bi vsak dan rad živel.

Matic Bezjak, 9. a

Ljubezen

Ljubezen je ena sama,
ljubezen je kot sonce, ki žari na nebu,
ljubezen je kot pomladno cvetje,
ljubezen je v srcu veliko vnetje.

Matic Čeh, 9. a

Ljubezen

Ljubezen je ena sama,
ljubezen je ena in edina.
Ko se ljubezen začne, je vse lepo,
med ljubeznijo vse žari,
ko pa ljubezen veni,
srce v trenutku onemi.

Manuel Lajh, 9. a

Ljubezen se sliši

Ljubezen se sliši, ljubezen zveni,
od ljubezni se ti polepša dan,
zato ljubi, ljubi in se zaljubi.
Ta, ki pa ljubezni ne mara,
ga pa tepe kakor zgaga.
Bodi to, kar si
in ljubezni pot odpri.
Ljubezen je le ena sama,
zato ljubi, ljubi in se zaljubi.

Tomaž Peteršič, 9. a

Ljubezenska pesem

Žalostno je,
a resnično, da sem zaljubljen.
Ve že jutro,
ve že noč, da sem zaljubljen.

Ko pa ljubezen ta zbledi,
nočna mora življenje se zdi.

Žan Metličar, 9. b

Ljubezen do računalnika

Čutim jo, ko pritiskam na tipke,
čutim jo, ko gledam v ekran,
čutim jo, ko dotikam se miške,
čutim ljubezen do tebe vsak dan.

Mislim le nate, ko sam si doma,
močno te pogrešam, ko nisi prižgan.
Ko pa sva skupaj, sva srečna oba,
ko po internetu se podava na konec sveta.

Denis, Ina, Sašo, 6. a

Letni časi

Jesen je odšla,
je zima je na vrata potrkala,
da bi snega natrosila.

Zima bela je prišla,
pa vendar je zelena vsa,
čeprav želim si že snega.

Pomlad pregnala zimo bo,
rožica zacvetela bo,
ptička pa zapela bo.

Poletje komaj čakam že,
ker se takrat na morje gre
in šola vrata nam zapre.

Janja Orovič, 3. a

Vanesa Zajšek, 2. a

Šola

EN, DVA, TRI, V ŠOLO SE MUDI,
ZVONEC ŽE ZVONI,
UČITELJICA TUDI ŽE HITI
IN POZNI SMO ŽE VSI.

EN, DVA, TRI,
KAJ ČE JANEZ ZAMUDI
IN GA UČITELJICA DOBI,
DA ON PREMALO HITI.

EN, DVA, TRI,
ZVONEC ŽE ZVONI,
POHITIMO ZDAJ ŠE MI.

Larisa Majcen, 3. a

Sneg

DEŽEK PADA CELE DNI,
ŠE PONOČI NAM ROSI.
A MI ŽELIMO SI SNEGA,
LEPEGA, BLEŠČEČEGA.

JU-HU-HU,
VEM DA SNEG BO KMALU TU.
VSI HITIMO NA VELIK BREG,
DA ZAPELJEMO SE V SNEG.

JU-HU-HU,
KAKO JE TO LEPO,
DA BI LE ŠE DOLGO BLO.

Tajda Špes, 3. a

Na planici

NA PLANINCI JE LEPO,
TAM SE KRAVCE PASEJO,
VSI PASTIRCI SLADKO SPIJO,
OVCE PA JIH Z BEKANJEM BUDIJO.

PA SE KRAVCE RAZŽIVIJO
PA NA PAŠO ODHITUJO,
TAM SE PRIDNO PASEJO
JIM ROGOVI RASEJO.

*Jan Zver in Gregor
Golob, 3. a*

Kuža in luža

V HIŠICI JE KUŽA,
PRED HIŠICO PA LUŽA,
V LUŽI PA JE PUJS,
VEN GA VLEČE LUJZ.

Rachela Škrinjar, 3. a

Timotej Hauc, 4. a

Nebesa

Počutim se,
kot bi bila v nebesih.
Vse je tako lepo,
zvezde so popolne.

Od vse te lepote
me spreletijo mravljinци
po celem telesu.

Vse je tako nežno,
a največja lepota si ti,
vsi te častijo,
ker si dober po duši,
ker si dober v srcu.

Melanija, 7. a

Angeli

Angeli so naše duše,
so duše naših teles,
so kot plamen v večnosti goreč.

So naši prijatelji,
ki nikoli ne umro,
so naše vse
in kažejo nam pravo pot.

Pojejo tako lepo,
da človek onemi,
in svetijo kot tisoč zvezd,
ko duša zaboli.

Angeli so naše duše,
so duše naših teles,
so kot plamen v večnosti goreč.

Melanija, 7. a

Čudežna piramida

Ker
piramida
živi, vem, da nikoli
ne spi. Ko se jutro
prikrade, jo sonce ožge,
a opeke ničesar ne slišijo. Mumije pa
gledajo ven in govorijo: »Slišim te, slišim te,
v vetru nič ne slišim te, ker sonce gnjavi me, ne slišim te.
Voda me ohlaja, ker sonce pri 40° C žge in peče me.
Ne vem, kaj bi, ker tu dolgčas mi je. Ne maram
te vročine, prosim podrite me!
Zbogom, pesek, zbogom, smrt in greh!«
Pojdite v daljni svet,
naj vedno jutro bo,
naj te časte
polje in
trave.

Tomaž Peteršič, 9. a

Piramide

Piramide
so kot
velikani
sredi puščave.
Zgrajene so iz kamna
in držijo za vedno.
Okrog njih je sama samota,
razen ko jih obiščejo turisti iz daljnih krajev.

Lucija Pukšič, 9. a

Bosa bi tekla

Bosa bi tekla po ozkih stezicah
in trgala rosne zelene trave.
Lovila bi metulje
in gledala čebele, kako nabirajo med,
in venček bi splekla iz belih marjetk.

Bosa bi plesala med visokimi smrekami
in v objemu vetra posušila gozdni smeh.
Pela bi s pticami v krošnjah dreves
in občudovala njih svobodni let.

Bosa bi tekla po prašnatih poteh,
tja do pisane mavrice,
kjer se je nekoč dotikala smrek.
Zapela bi pesem o razigranem otroštvu
in o vetru, ki me je božal po laseh.

Bosa bi tekla nazaj,
po strmih poteh,
tja daleč, daleč
v otroški svet.

Kaj življenje je?

Življenje ima svoje jutro,
svoj dan in svoj večer,
v duši moji
poraja se nemir.

Kaj sploh življenje je,
se vprašam in misli svoje
v življenja knjigo vnašam.

Je to pomlad
z drobnim semenjem prihodnosti,
ko vzklije vse in se rodi?

Je to poletje
s cvetočo travnato preprogo,
ko klas zori
in poje ptica v logu?

Je to jesen
z dozorelimi plodovi,
ko bili so nam naklonjeni bogovi?

Je to zima,
ko vse se umiri se pogrezne v spanje –
snežene sanje?

*Andreja Žebela,
Zavod Dornava*

Vse lepo

Naj bo lep vsak dan,
z načrti lepimi skovan.

Naj dobrota se deli,
da je deležni bomo vsi.

Ljubezen naj bo vsepovsod,
koder nas vodi naša pot.

Dobra misel, lepa želja,
to pogoj je našega življenja.

Če bo vse tako,
nam hudega ne bo.

Domovina

Domovina je dežela,
kjer sem se rodila,
tukaj vse svoje
otročstvo sem prebila.

Moja domovina
je zame najlepša,
tukaj se počutim svobodna in sprejeta,
zame res je večna.
Kamorkoli me življenje
bo z leti popeljalo,
v srcu vedno zvestem
k tebi me bo gnalo.

Nina Hojnik, 9. b

Domovina moja je
vrednota,
nje sama je dobrota,
jaz jo imam rad,
čeprav sem še mlad.

David Laura, 9. a

Ti predraga domovina,
ti si meni zlati dom,
ti si moja melodija,
zame si najdražji dom.

Matija Brmež, 9. b

Domovina,
vsa prelepa, nikoli neizpeta!
Polna živih barv,
lepote letnih časov.
Dajaj mi toploto, varnost in domačnost!

Špela Vuk, 9. b

Moja domovina

Ko naokrog se ozreš,
povsod so gozdovi,
ravno polje.

So reke, jezera
in jasno nebo,
travniki, vrtovi,
prelepo je to.

Valentina Trupkovič, 3. a

Na Primorskem
modrina morja,
v alpskem svetu
pa lepota gora.

To je Slovenija,
moja domovina.

Lea Arnuš, 9. b

Živi naj naša domovina

Živi naj naša domovina,
domovina slovenskega naroda,
saj Slovenci dober narod smo
in radi vsem pomagamo.

Naj sovražnik nikdar
ne pride nad nas,
nikdar ne zlomi nas.
Mi Slovenci se ne damo,
ne damo se, ker dober narod smo.

Katja Majcen, 9. a

Božje dete za ta svet

Zelena trata in nasmeh,
nebeške reke za planet.
Neskončna meja so vsega,
zato tu vojna je bila.

Torej, tu sedaj stojimo
in le zate se borimo,
saj ti naš up si, naš nasmeh,
si božje dete za ta svet.

Urša Repič, 9. a

Domovina moja vrednota

Domovina je moja vrednota,
ona ni moja zarota.
Svojo domovino najraje imam,
saj tukaj prebivam vsak dan.

V tej domovini svoje sestre, brate imam
in z rojaki bivam vsak dan.
Slovenci smo narod, ki se ne da,
smo narod, ki svojo ceno in ponos ima.

Ines Janžekovič, 9. a

Moja domovina

Polje, reke, morje in gore,
vse to del moje domovine je.
Je kot majhna pika na planetu,
a zame najlepša dežela je na svetu.

Slovenija je moja domovina,
je majhna, ampak fina.

Amadeja Čuš, 9. a

Moja vas

Moja vas je naseljena z dobrimi ljudmi,
ki med seboj radi pomagajo si.
V Hlaponcih nikoli dolgčas ni,
saj v vaškem domu zbiramo se vsi.

Moja vas meni najdražja se zdi,
čeprav tebi nič dragocena ni.
V Hlaponcih se dobro nam godi,
tam radi ostali bi čisto vsi.

Vsaka vas je po svoje lepa,
ima hribe in doline
in nebo polno sinjine,
a najlepša je prav ta, kjer jaz sem doma.

Vesna Petek, 9. b

»Morgen, morgen, nur nicht heute, sagen alle faulen Leute!«

Mein Name ist Žan. Was tue ich nicht gern? Meine Hausaufgaben schreiben, weil es öde ist zur Schule zu gehn, weil sie schon so früh anfängt. Zu lernen, weil ich keine Zeit habe zu schlafen., weil ich dann das Nachtprogramm versäume. Aufzustehen, damit ich die Schule nicht versäume, da ich noch schlafen möchte. Ich möchte stattdessen lieber Computer spielen, Fernseh'n gucken und mit Freunden rumhängen oder Fussball spielen. Meine Familie sagt, dass ich wirklich sehr faul bin und mein Trainer sagt, dass ich zuviel jammere.

Žan Metličar, 9. Klasse

Ich stehe morgen nicht gerne auf. Ich hasse es! Ich gehe auch nicht gerne spazieren, wenn es draussen kalt ist. Ich mag auch kein Fleisch, lieber esse ich Gemüse. Ich sehe gern fern und ich hasse es, wenn ich sauber machen soll. Das mag ich überhaupt nicht. Stattdessen würde ich lieber Fersehen oder zu einer Freundin gehen. Das macht mehr Spaß. Ich koche auch gerne und backen tue ich auch. Mein Vater meint, dass ich mehr aufräumen soll und meine Mutter mag es nicht, wenn ich koche und dann die Teller nicht abwasche. Meine Lehrer sagen, dass ich sehr gut lerne. Ich lerne aber nicht sehr viel. Es ist langweilig, lieber schlafe ich.

Amadeja Čuš, 9. Klasse

KAKŠNO BO LETO 2009? – NAPOVED MLADEGA VEDEŽEVALCA

Sem Simon Horvat iz 5. c razreda. Imam zelo dobro razvito nadnaravno sposobnost. Vidim v prihodnost. Sem močan in zelo moder fant. Pravijo, da mi ni para.

Aljaž Kogoj, 2. a

Pa poglejmo, kaj nas čaka v letu 2009!

POMLAD

Komaj se bo dobro začela pomlad, že se obetajo hude vremenske napovedi. Sneg se ne bo še prav stopil, že bo obilno deževje poplavalilo vasi in rožice, ki bodo komaj pokukale iz zemlje. Ljudje bodo odveslali od hiš kar s čolni.

POLETJE

Letošnje poletje bo zelo vroče in za razliko od pomladi, brez dežja. Pridelki na njivah se bodo posušili. Na travnikih ne bo dovolj sena za živali. Ljudje ne bomo imeli vode, zato bo veliko povpraševanje po ostalih tekočinah. Tudi živali bodo umirale od žeje in lakote. Potrebno bo veliko dobre volje, da jim bomo pomagali.

JESEN

Po vročem in sušnem poletju kmetje ne bodo imeli veliko dela na poljih, saj jim bo suša pobrala ves pridelek. Ne bodo mogli orati njiv, saj bo zemlja pretrda in razpokana. Z malo sreče bo proti koncu le padlo nekaj kapljic dežja.

ZIMA

Listje na drevju bo začelo rumeneti in odpadati. To bo znak, da je pred vrati zelo dolga in mrzla zima. Prihodnost mi kaže dobre 3 m snega. Ljudje bomo zaprti v svojih domovih, saj ne bomo mogli nikamor. Mišice na telesu si bomo krepili z metanjem snega izpred svojih domov.

Ljudje, verjemite!

Vse to, kar sem napisal, se bo tudi uresničilo.

Vsak večer skrbno spremljajte vremensko napoved in ugotovili boste, da to ni laž ali prazno besedičenje.

V mojem telesu je poseben dar za gledanje v prihodnost.

Večkrat sem že dokazal ljudem, da imam prav.

Kljub vsemu vam želim veliko dobre volje, ki vam bo še kako pomagala pri premagovanju težav.

Lepo pozdravljeni!

Vedeževalec Symon

Simon Horvat, 5. c,

podružnica Polenšak

*Nastja Šamperl, 1. b,
podružnica Polenšak*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1000 S. EAST ASIAN
LIBRARY

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

POMLAD

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

POLJE

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

PRILE

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

PRILE

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Priloge: 1. Priloga: 1. Priloga: 1. Priloga: 1.

Zbrali in uredili Irena Vesenjāk in Valerija Lenart
Lektorirala Irena Vesenjāk

Likovni izdelek na naslovnici
Urška Škec, 1. a

